Počet zmínek: 1
Online: 1

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

Giselle na jevišti Národního divadla moravskoslezského opět bojuje za svou lásku

přejít na web, zobrazit sken

Online, Datum publikace: 22.11.2026 10:00, Datum importu: 22.11.2026 10:04, Zdroj: operaplus.cz, Autor: Petra Skalíková, Periodicita: Denně, Provozovatel: Opera Plus z.s., Země: CZ, AVE: 1 500 Kč, GRP: 0,01, OTS: 1 309, Měsíční návštěvnost: 81 237, Celková návštěvnost: 39 782, RU/den: 1 309, RU/měsíc: 22 776

Po sedmnácti letech se letos v listopadu na ostravské jeviště vrátil romantický balet Giselle, jehož choreografie a režie se ujala Andrea Helander Kramešová. Příběh o mladé dívce a jejím nešťastném osudu doprovází původní partitura francouzského skladatele Adolpha Charlese Adama, kterou složil za tři týdny, a ve své době i dnes je kritiky velmi oceňována. Rozpoznatelné líbivé melodie umocňují nové kulisy Martina Chocholouška rozdělující svět vesničanů a lesních víl pomocí barevné palety i hry se světelným designem. **Národní divadlo moravskoslezské** posedmé od roku 1922 nabídne prostor dívce Giselle milující tanec i jejím příznivcům.

Balet jako žánr prochází v období romantismu vývojem, kdy dostává nový obsah i formu – nehledá skutečné příběhy, ale komunikuje skrze symboliku, nadpozemské bytosti a jejich krásné taneční pohyby. Hlavními postavami se stávají ženy, respektive dívky mladé, láskyplné a naivní, ze kterých se ve druhém dějství stávají éterické víly mimo pozemský svět. V inscenacích se tedy mísí svět smrtelníků a nadpřirozena, což se odráží i na scénografii a pohybovém slovníku.

Danou tradici zachovává i choreografka Andrea Helander Kramešová, která navazuje na původní pařížskou verzi Giselle z roku 1841 choreografické dvojice Jeana Coralliho a Julesa Perrota vytvořenou pro italskou tanečnici Carlottu Grisi. V průběhu let dílo cestovalo po světě a přizpůsobovalo se jednotlivých interpretkám, choreografům i diváckému zájmu. Dodnes se uchovávají verze vytvořené Mariem Petipou během jeho působení v Petrohradě na konci 19. století, které jeho tanečnice a tanečníci převáželi dále. Během 20. a 21. století se objevovaly tendence změnit prostředí a příběh tak přiblížit současnému divákovi, například kulisami textilní továrny (Akram Khan), ústavem pro choromyslné (Mats Ek) nebo obdobím 1. světové války (Derek Dean), to vše s přizpůsobením choreografie moderním pohybovým jazykem. Světový repertoár nicméně neopouští historicky přesnější podoby se snahou uchovat dílo nejméně na dalších dvě stě let.

S podobnou myšlenkou vznikala i ostravská Giselle, která obsahuje pouze drobné úpravy. Jedná se například o zdvojení svatebního páru na pas de quatre, který v prvním dějství pozastaví děj a dává prostor čistému tanci. Dva taneční páry do pohybu přidali herecké nasazení, díky čemuž si scéna uchovala svou živost a příběhově zapadla do celku, zdvojení všech části z původního pas de deux na mě však působilo zbytečně zdlouhavě a ubralo na svižnosti děje.

První jednání se odehrává v prostředí malebné vesnice v čase končícího léta, kde nastává sběr hroznů doprovázený slavnostmi. Obyvatelé tančí v párech na středu jeviště, kde sice kvůli kulisám není mnoho prostoru, společné nadšení to však spíše umocňuje než utlačuje a zábava pokračuje bez zastavení. Tanečníci se pohybují v geometricky poutavých útvarech a další rozměr pohybu přidává i střídání prostorových úrovní účinkujících uprostřed za sebou. Zatímco tedy jedna část pánů vyzvedává dívky do vzduchu, další zůstávají ve snížené pozici. Dospělí tanečníci se střídají se čtveřicí dívek z ostravské Janáčkovy konzervatoře, jež celý obraz oživují a přidávají mu na autentičnosti. Děti bývají součástí oslav, nezbedně pobíhají a vymýšlejí si vlastní hry nebo se snaží napodobit dospělé a jejich chování, v tomto případě tančí krátkou, zjednodušenou verzi bez baletních špiček (sur les pointes). Tanec a zpěv strhává také mladičkou Giselle (Miyu Kitabatake), která by se však kvůli svému slabému srdci neměla tolik přepínat. Své varování jí dává také maminka Berthe (Jana Zelenkova), která zároveň vypráví starou legendu o zlých lesních vílách, v něž se proměnily ženy zrazené muži, a nabádá ji k opatrnosti jak před tancem, tak před nenaplněnou láskou.

Mezitím se totiž mezi vesničany přidal vévoda Albert (Hugo Fraresso) vydávající se za obyčejného mladíka, se kterým si Giselle hned padla do oka. První pomalé pas de deux, když jsou ještě o samotě, rozdmýchává jejich vzkvétající lásku a náklonnost, což není po chuti lesníkovi Hilarionovi (Gene David Goodman), jenž Giselle neopětovaně miluje. S hořkostí v srdci však Hilarion náhodou zjišťuje pravdivý Albertův původ a je rozhodnutý jej sdělit i Giselle s cílem získat ji tak pro sebe. Onomu okamžiku předchází jeho sólo, které je oproti původním verzím choreografkou přidané , aby umocnila rozporuplnost Hilarionovy postavy. Sama ji nevnímá jako čistě negativní. Osobně bych mu stejně jako Giselle přisoudila zaslepený milostný cit ke druhé osobě, což nakonec oba dva stojí jejich život. Krátké sólo je režijně i pohybově velmi odlišné, součástí je zamrznutí okolostojících tanečníků, což napovídá, že jsme svědky vnitřního monologu postavy. V hlavě člověka během okamžiku proběhne nepřeberné množství myšlenek a právě touto chvílí vyjadřuje Hilarion svůj vnitřní rozpor mezi tím, co je správné pro něj a co pro ostatní. Ačkoliv tato jediná část do celého díla pohybově nezapadá, jako jediná obsahuje autentický pohybový rozkol postavy, který se přibližuje dnešnímu divákovi a současnému baletu. David Gene Goodman se proplétal mezi zkamenělými tanečníky, využíval jejich těl k odrazu do skoku nebo se přesouval skluzy po zemi kolem jejich nohou. Hilarionovo sólo se tak pro mě stalo příjemným oživením jinak akademické inscenace. Mladík si však vzápětí samozřejmě uvědomuje svůj strašlivý omyl, když Giselle namísto zatracení Alberta a vběhnutí do náruče jemu začíná ztrácet zdravý rozum a po srdceryvném zešílení jí žalem puká srdce a umírá. Ačkoliv přihlížející neustrnuli v pohybu jako při zmiňovaném sólu, většinu pozornosti k sobě přitahovala právě šílenstvím zmítaná Miyu Kitabatake. Když její srdce následně vypoví službu, ten okamžik nejvíce zasáhne matku Berthe, na jejíž varování ze začátku dějství přece jen došlo.

Druhé dějství otevírá opět Berthe, tentokrát již u hrobu své milované dcery v prostředí polorozpadlých ruin gotické katedrály. Nad hlavou svítí úplňkový měsíc a zadní část jeviště evokuje temnou mýtinu nebo neudržovaný hřbitov s všudypřítomnou mlhou a pohybujícími se stíny. Skrze ně postupně probíhají lesní víly vedené svou královnou Myrthou (Laura Moreno Gasulla), která nad všemi drží přísnou ruku. Stará legenda o zlých lesních vílách je pravdivá a tyto víly navíc každou noc lákají na svou mýtinu nic netušící mladíky, které jako svou pomstu pak utancovávají k smrti. Jejich první obětí se stává Hilarion, litující svých činů a až do svého konce bojující o život. Dalším v pořadí je vévoda Albert, do jehož temného osudu však zasáhne Giselle již proměněná ve vílu. Divák může snadno rozpoznat výraznou proměnu v jejím chování oproti prvnímu dějství, kdy se z příliš křehké a příliš naivní dívky stává silná žena bránící nespravedlnosti. Giselle jakoby se oprostila od příkoří a nešťastného konce, který jí mladík způsobil, a brání ho před vílami i samotnou Myrthou až do rozednění. Hřejivé paprsky slunce rozeženou temnou noc i lesní přízraky s jejich kouzelnou mocí, díky čemuž se Albert může v pořádku vrátit do pozemského života, ač bez své milované Giselle. Láska má jistě mnoho podob a každý ji vyjadřujeme jinak, přesto bych ocenila viditelnější city Alberta vůči Giselle. Pravděpodobně se nejedná o silnou stránku Huga Fraressa, jehož postava, přestože jedna z hlavních, se v hereckých partech v porovnání s ostatními vytrácí. Ačkoli Giselle o něj bojuje seč může i po smrti, on jakoby ji ani neviděl rád. Oproti tomu tak zářila Kitabatake, která hrála za oba dva, působila méně jako mrtvý přízrak než samotný Albert a jeho osud vzala do svých rukou. Ani jednomu se však nedají upřít taneční kvality na vysoké úrovni, ladná partnerská práce i zvládnutí náročných skoků nebo rotací. Svou kvalitu předvedl také sbor lesních víl, jejichž part většinou sestával z přesných prostorových formací a synchronního pohybu. Tanečnice dělaly maximum, aby bez zakolísání udržely stoj na jedné noze s druhou vysoko v arabesce: průchody řad těchto víl v kontra směrech, v přesně sladěných rytmických sekvencích, jsou v Giselle je ikonickou scénou, která prověřuje technickou úroveň celého sboru. Druhé dějství je příběhově jednodušší a převládají efektní taneční party.

Mezi hlavní znaky romantického baletu patří dualita děje, tedy jedno z dějství odehrávající se v civilním, často venkovském (nebo dvorském) prostředí, v kontrastu s druhým v nadpozemském světě s nadpřirozenými bytostmi, většinou právě vílami. Kromě scénografie a pohybového slovníku se tyto dva světy odlišují kostýmy, což platí i v případě ostravské Giselle. Roman Šolc vytvořil kostýmy pokračující v tradici, ale zároveň obsahující novodobé prvky a obměny. Samotná Giselle se odlišuje od ostatních venkovských dívek jako jediná modrou barvou korzetu se sukní, která u všech přechází od nejtmavší u pasu až do bílé. Svou jedinečnou fialovou barvu získaly také dva páry ze svatebního pas de quatre, na ostatních tanečnících se střídají pastelové odstíny růžové a oranžové a to včetně čtyř malých děvčat. Nejvýraznějším je výrazně červený jezdecký kostým dcery knížete z Courlandu Bathilde – upnuté kalhoty a vzadu sukně připomínající vlečku společenských šatů. Druhé dějství, které se přenáší do nadpřirozeného světa, primárně definují tradiční bílé mušelínové sukně do poloviny lýtek, které byly typické pro romantické balety a díky čemuž se období začalo označovat také přívlastkem ballet blanc (bílý balet). Lesní víly na sobě nesly detaily podtrhující jejich podstatu – přes jedno rameno do středu sukně pás břečťanu a konce vrstvy sukní zašpiněné a evokující, že víly za temných nocí tancují dlouhý čas. Při společném příchodu měly hlavy zahaleny krajkovým závojem připomínající svatební oděv a ve vlasech decentní květinový věneček.

Ostravská Giselle se představila jako divácky příjemná inscenace, která staví na jistotě akademické čistoty, propracovaných kostýmech a silném ženském výkonu v titulní roli. Drobná dramaturgická zpestření dle mého názoru ukázala, jak svěže a naléhavě by mohl tento klasický příběh působit při výraznějším posunu k současnému pohybovému jazyku. Přestože inscenace nabízí kvalitní výkony tanečníků v malebných kulisách, zůstává viset ve

vzduchu otázka, zda by jí v dnešní době přece jen neslušelo o něco více odvahy a aktuálnějšího přesahu.

Adolphe Charles Adam: Giselle
15. listopadu 2026, 15:00 hodin
Národní divadlo moravskoslezské, Divadlo Antonína Dvořáka
Premiéra: 12. listopadu 2026, 18:30 hodin

Realizační tým
Choreografie: Andrea Helander Kramešová
Režie: Andrea Helander Kramešová
Hudební aranžmá: Torbjörn Helander
Hudební nastudování: Filip Urban
Dirigent: Marek Šedivý, Filip Urban
Scéna: Martin Chocholoušek
Kostýmy: Roman Šolc
Asistentka choreografky: Lenka Šustová Hrabovská
Dramaturgie: Václav Janeček

Účinkující
Obsazení dne 15. 11. 2026
Giselle: Miyu Kitabatake
Vévoda Albert: Hugo Fraresso
Hilarion, lesník: Gene David Goodman
Myrtha, královna víl: Laura Moreno Gasulla
Berthe, matka Giselle: Jana Zelenkova
Kníže z Courlandu: Tibor Perthel
Bathilde, jeho dcera: Aurora Marino
Svatební pas de quatre: Sara Noronha Amoroso, Sojeong Park, Massimo Chiappini, Roberto Tarantino
Wilfried, Albertův důvěrník: Rei Masatomi
Vinaři: Naia Dobrota, Beatrice Grigolato, Viola Izzo, Ava Kinzler, Natalia Ribalta, Giulia Schenato, Clara Strassel, Martina Vanzetto, Dario Erguido, Antonio Ferrante, Gianfranco Giordano, Jorge Grau, Mark Griffiths, Immanuel Hornstrup, Chun Yin Chan, Bergen Wheeler
Společnost: Yu Matsumoto, Elen Šnoblová, Jiří Dvořák, Petr Hýl
Víly: Naia Dobrota, Mary Gaspari Pichler, Beatrice Grigolato, Viola Izzo, Madalena Judas, Hyewon Kim, Ava Kinzler, Aurora Marino, Sara Noronha Amoroso, Sojeong Park, Natalia Ribalta, Giulia Schenato, Clara Strassel, Martina Vanzetto
Dále účinkují studenti Janáčkovy konzervatoře v Ostravě jako Děti vinařů
Dirigent: Filip Urban

TANEC RECENZE

Giselle na jevišti Národního divadla moravskoslezského opět bojuje za svou lásku

Po sedmnácti letech se letos v listopadu na ostravské jeviště vrátil romantický balet Giselle, jehož choreografie a režie se ujala Andrea Helander Kramešová. Příběh o mladé dívce a jejím nešťastném osudu doprovází původní partitura francouzského skladatele Adolpha Charlese Adama, kterou složil za tři týdny, a ve své době i dnes je kritiky velmi oceňována. Rozpoznatelné líbivé melodie umocňují nové kulisy Martina Chocholouška rozdělující svět vesničanů a lesních víl pomocí barevné palety i hry se světelným designem. Národní divadlo moravskoslezské posedmé od roku 1922 nabídne prostor dívce Giselle milující tanec i jejím příznivcům.

PETRA SKALÍKOVÁ | PUBLIKOVÁNO 22/11/2026

SDÍLEJTE: | 13 MINUT ČTENÍ

Adolphe Charles Adam: Giselle, Národní divadlo Moravskoslezské, Divadlo Antonína Dvořáka, Ostrava – Miyu Kitabatake a Hugo Fraresso (foto Serghei Gherciu)

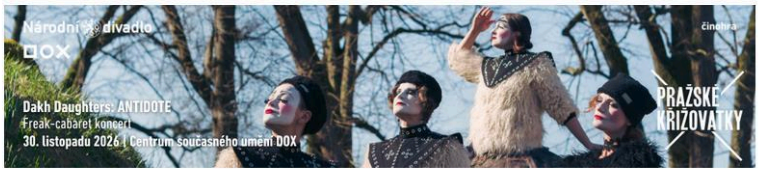

Balet jako žánr prochází v období romantismu vývojem, kdy dostává nový obsah i formu – nehledá skutečné příběhy, ale komunikuje skrze symboliku, nadpozemské bytosti a jejich krásné taneční pohyby. Hlavními postavami se stávají ženy, respektive dívky mladé, láskyplné a naivní, ze kterých se ve druhém dějství stávají éterické víly mimo pozemský svět. V inscenacích se tedy mísí svět smrtelníků a nadpřirozena, což se odráží i na scénografii a pohybovém slovníku.

Danou tradici zachovává i choreografka **Andrea Helander Kramešová**, která navazuje na původní pařížskou verzi *Giselle* z roku 1841 choreografické dvojice Jeana Coralliho a Julesa Perrota vytvořenou pro italskou tanečnici Carlottu Grisi. V průběhu let dílo cestovalo po světě a přizpůsobovalo se jednotlivých interpretkám, choreografům i diváckému

Balet jako žánr prochází v období romantismu vývojem, kdy dostává nový obsah i formu – nehledá skutečné příběhy, ale komunikuje skrze symboliku, nadpozemské bytosti a jejich krásné taneční pohyby. Hlavními postavami se stávají ženy, respektive dívky mladé, láskyplné a naivní, ze kterých se ve druhém dějství stávají éterické víly mimo pozemský svět. V inscenacích se tedy mísí svět smrtelníků a nadpřirozena, což se odráží i na scénografii a pohybovém slovníku.

Danou tradici zachovává i choreografka **Andrea Helander Kramešová**, která navazuje na původní pařížskou verzi *Giselle* z roku 1841 choreografické dvojice Jeana Coralliho a Julesa Perrota vytvořenou pro italskou tanečnici Carlottu Grisi. V průběhu let dílo cestovalo po světě a přizpůsobovalo se jednotlivých interpretkám, choreografům i diváckému zájmu. Dodnes se uchovávají verze vytvořené Mariem Petipou během jeho působení v Petrohradě na konci 19. století, které jeho tanečnice a tanečníci převáželi dále. Během 20. a 21. století se objevovaly tendence změnit prostředí a příběh tak přiblížit současnému divákovi, například kulisami textilní továrny (Akram Khan), ústavem pro choromyslné (Mats Ek) nebo obdobím 1. světové války (Derek Dean), to vše s přizpůsobením choreografie moderním pohybovým jazykem. Světový repertoár nicméně neopouští historicky přesnější podoby se snahou uchovat dílo nejméně na dalších dvě stě let.

S podobnou myšlenkou vznikala i ostravská *Giselle*, která obsahuje pouze drobné úpravy. Jedná se například o zdvojení svatebního páru na pas de quatre, který v prvním dějství pozastaví děj a dává prostor čistému tanci. Dva taneční páry do pohybu přidali herecké nasazení, díky čemuž si scéna uchovala svou živost a příběhově zapadla do celku, zdvojení všech části z původního pas de deux na mě však působilo zbytečně zdlouhavě a ubralo na svižnosti děje.

Když dojde na varovná slova rodičů

První jednání se odehrává v prostředí malebné vesnice v čase končícího léta, kde nastává sběr hroznů doprovázený slavnostmi. Obyvatelé tančí v párech na středu jeviště, kde sice kvůli kulisám není mnoho prostoru, společné nadšení to však spíše umocňuje než utlačuje a zábava pokračuje bez zastavení. Tanečníci se pohybují v geometricky poutavých útvarech a další rozměr pohybu přidává i střídání prostorových úrovní účinkujících uprostřed za sebou. Zatímco tedy jedna část pánů vyzvedává dívky do vzduchu, další zůstávají ve snížené pozici. Dospělí tanečníci se střídají se čtveřicí dívek z ostravské Janáčkovy konzervatoře, jež celý obraz oživují a přidávají mu na autentičnosti. Děti bývají součástí oslav, nezbedně pobíhají a vymýšlejí si vlastní hry nebo se snaží napodobit dospělé a jejich chování, v tomto případě tančí krátkou, zjednodušenou verzi bez baletních špiček (sur les pointes). Tanec a zpěv strhává také mladičkou Giselle (**Miyu Kitabatake**), která by se však kvůli svému slabému srdci neměla tolik přepínat. Své varování jí dává také maminka Berthe (**Jana Zelenkova**), která zároveň vyprávi starou legendu o zlých lesních vílách, v něž se proměnily ženy zrazené muži, a nabádá ji k opatrnosti jak před tancem, tak před nenaplněnou láskou.

Adolphe Charles Adam: Giselle, Národní divadlo Moravskoslezské, Divadlo Antonína Dvořáka, Ostrava – Miyu Kitabatake (foto Serghei Gherciu)

Mezitím se totiž mezi vesničany přidal vévoda Albert (**Hugo Fraresso**) vydávající se za obyčejného mladíka, se kterým

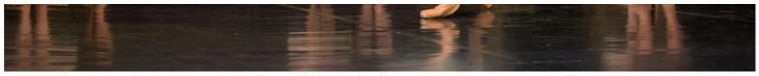

Adolphe Charles Adam: Giselle, Národní divadlo Moravskoslezské, Divadlo Antonína Dvořáka, Ostrava – Miyu Kitabatake (foto Serghei Gherciu)

Mezitím se totiž mezi vesničany přidal vévoda Albert (**Hugo Fraresso**) vydávající se za obyčejného mladíka, se kterým si Giselle hned padla do oka. První pomalé pas de deux, když jsou ještě o samotě, rozdmýchává jejich vzkvétající lásku a náklonnost, což není po chuti lesníkovi Hilarionovi (**Gene David Goodman**), jenž Giselle neopětovaně miluje. S hořkostí v srdci však Hilarion náhodou zjišťuje pravdivý Albertův původ a je rozhodnutý jej sdělit i Giselle s cílem získat ji tak pro sebe. Onomu okamžiku předchází jeho sólo, které je oproti původním verzím choreografkou přidané , aby umocnila rozporuplnost Hilarionovy postavy. Sama ji nevnímá jako čistě negativní. Osobně bych mu stejně jako Giselle přisoudila zaslepený milostný cit ke druhé osobě, což nakonec oba dva stojí jejich život. Krátké sólo je režijně i pohybově velmi odlišné, součástí je zamrznutí okolostojících tanečníků, což napovídá, že jsme svědky vnitřního monologu postavy. V hlavě člověka během okamžiku proběhne nepřeberné množství myšlenek a právě touto chvílí vyjadřuje Hilarion svůj vnitřní rozpor mezi tím, co je správné pro něj a co pro ostatní. Ačkoliv tato jediná část do celého díla pohybově nezapadá, jako jediná obsahuje autentický pohybový rozkol postavy, který se přibližuje dnešnímu divákovi a současnému baletu. David Gene Goodman se proplétal mezi zkamenělými tanečníky, využíval jejich těl k odrazu do skoku nebo se přesouval skluzy po zemi kolem jejich nohou. Hilarionovo sólo se tak pro mě stalo příjemným oživením jinak akademické inscenace. Mladík si však vzápětí samozřejmě uvědomuje svůj strašlivý omyl, když Giselle namísto zatracení Alberta a vběhnutí do náruče jemu začíná ztrácet zdravý rozum a po srdceryvném zešílení jí žalem puká srdce a umírá. Ačkoliv přihlížející neustrnuli v pohybu jako při zmiňovaném sólu, většinu pozornosti k sobě přitahovala právě šílenstvím zmítaná Miyu Kitabatake. Když její srdce následně vypoví službu, ten okamžik nejvíce zasáhne matku Berthe, na jejíž varování ze začátku dějství přece jen došlo.

Láska překračující hranice života

Druhé dějství otevírá opět Berthe, tentokrát již u hrobu své milované dcery v prostředí polorozpadlých ruin gotické katedrály. Nad hlavou svítí úplňkový měsíc a zadní část jeviště evokuje temnou mýtinu nebo neudržovaný hřbitov s všudypřítomnou mlhou a pohybujícími se stíny. Skrze ně postupně probíhají lesní víly vedené svou královnou Myrthou (**Laura Moreno Gasulla**), která nad všemi drží přísnou ruku. Stará legenda o zlých lesních vílách je pravdivá a tyto víly navíc každou noc lákají na svou mýtinu nic netušící mladíky, které jako svou pomstu pak utancovávají k smrti. Jejich první obětí se stává Hilarion, litující svých činů a až do svého konce bojující o život. Dalším v pořadí je vévoda Albert, do jehož temného osudu však zasáhne Giselle již proměněná ve vílu. Divák může snadno rozpoznat výraznou proměnu v jejím chování oproti prvnímu dějství, kdy se z příliš křehké a příliš naivní dívky stává silná žena bránící nespravedlnosti. Giselle jakoby se oprostila od příkoří a nešťastného konce, který jí mladík způsobil, a brání ho před vílami i samotnou Myrthou až do rozednění. Hřejivé paprsky slunce rozeženou temnou noc i lesní přízraky s jejich kouzelnou mocí, díky čemuž se Albert může v pořádku vrátit do pozemského života, ač bez své milované Giselle. Láska má jistě mnoho podob a každý ji vyjadřujeme jinak, přesto bych ocenila viditelnější city Alberta vůči Giselle. Pravděpodobně se nejedná o silnou stránku Huga Fraressa, jehož postava, přestože jedna z hlavních, se v hereckých partech v porovnání s ostatními vytrácí. Ačkoli Giselle o něj bojuje seč může i po smrti, on jakoby ji ani neviděl rád. Oproti tomu tak zářila Kitabatake, která hrála za oba dva, působila méně jako mrtvý přízrak než samotný Albert a jeho osud vzala do svých rukou. Ani jednomu se však nedají upřít taneční kvality na vysoké úrovni, ladná partnerská práce i zvládnutí náročných skoků nebo rotací. Svou kvalitu předvedl také sbor lesních víl, jejichž part většinou sestával z přesných prostorových formací a synchronního pohybu. Tanečnice dělaly maximum, aby bez zakolísání udržely stoj na jedné noze s druhou vysoko v arabesce: průchody řad těchto víl v kontra směrech, v přesně sladěných rytmických sekvencích, jsou v *Giselle* je ikonickou scénou, která prověřuje technickou úroveň celého sboru. Druhé dějství je příběhově jednodušší a převládají efektní taneční party.

Adolphe Charles Adam: Giselle, Národní divadlo Moravskoslezské, Divadlo Antonína Dvořáka, Ostrava (foto Serghei Gherciu)

Mezi tradicí a současností

Mezi hlavní znaky romantického baletu patří dualita děje, tedy jedno z dějství odehrávající se v civilním, často venkovském (nebo dvorském) prostředí, v kontrastu s druhým v nadpozemském světě s nadpřirozenými bytostmi, většinou právě vílami. Kromě scénografie a pohybového slovníku se tyto dva světy odlišují kostýmy, což platí i v případě ostravské *Giselle*. **Roman Šolc** vytvořil kostýmy pokračující v tradici, ale zároveň obsahující novodobé prvky a obměny. Samotná Giselle se odlišuje od ostatních venkovských dívek jako jediná modrou barvou korzetu se sukní, která u všech přechází od nejtmavší u pasu až do bílé. Svou jedinečnou fialovou barvu získaly také dva páry ze svatebního pas de quatre, na ostatních tanečnících se střídají pastelové odstíny růžové a oranžové a to včetně čtyř malých děvčat. Nejvýraznějším je výrazně červený jezdecký kostým dcery knížete z Courlandu Bathilde – upnuté kalhoty a vzadu sukně připomínající vlečku společenských šatů. Druhé dějství, které se přenáší do nadpřirozeného světa, primárně definují tradiční bílé mušelínové sukně do poloviny lýtek, které byly typické pro romantické balety a díky čemuž se období začalo označovat také přívlastkem ballet blanc (bílý balet). Lesní víly na sobě nesly detaily podtrhující jejich podstatu – přes jedno rameno do středu sukně pás břečťanu a konce vrstvy sukní zašpiněné a evokující, že víly za temných nocí tancují dlouhý čas. Při společném příchodu měly hlavy zahaleny krajkovým závojem připomínající svatební oděv a ve vlasech decentní květinový věneček.

Ostravská *Giselle* se představila jako divácky příjemná inscenace, která staví na jistotě akademické čistoty, propracovaných kostýmech a silném ženském výkonu v titulní roli. Drobná dramaturgická zpestření dle mého názoru ukázala, jak svěže a naléhavě by mohl tento klasický příběh působit při výraznějším posunu k současnému pohybovému jazyku. Přestože inscenace nabízí kvalitní výkony tanečníků v malebných kulisách, zůstává viset ve vzduchu otázka, zda by jí v dnešní době přece jen neslušelo o něco více odvahy a aktuálnějšího přesahu.

Adolphe Charles Adam: Giselle
15. listopadu 2026, 15:00 hodin
Národní divadlo moravskoslezské, Divadlo Antonína Dvořáka

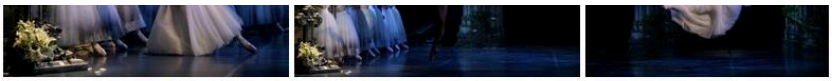

Adolphe Charles Adam: Giselle
15. listopadu 2026, 15:00 hodin
Národní divadlo moravskoslezské, Divadlo Antonína Dvořáka
Premiéra: 12. listopadu 2026, 18:30 hodin

Realizační tým
Choreografie: Andrea Helander Kramešová
Režie: Andrea Helander Kramešová
Hudební aranžmá: Torbjörn Helander
Hudební nastudování: Filip Urban
Dirigent: Marek Šedivý, Filip Urban
Scéna: Martin Chocholoušek
Kostýmy: Roman Šolc
Asistentka choreografky: Lenka Šustová Hrabovská
Dramaturgie: Václav Janeček

Účinkující
Obsazení dne 15. 11. 2026
Giselle: Miyu Kitabatake
Vévoda Albert: Hugo Fraresso
Hilarion, lesník: Gene David Goodman
Myrtha, královna víl: Laura Moreno Gasulla
Berthe, matka Giselle: Jana Zelenkova
Kníže z Courlandu: Tibor Perthel
Bathilde, jeho dcera: Aurora Marino
Svatební pas de quatre: Sara Noronha Amoroso, Sojeong Park, Massimo Chiappini, Roberto Tarantino
Wilfried, Albertův důvěrník: Rei Masatomi
Vinaři: Naia Dobrota, Beatrice Grigolato, Viola Izzo, Ava Kinzler, Natalia Ribalta, Giulia Schenato, Clara Strassel, Martina Vanzetto, Dario Erguido, Antonio Ferrante, Gianfranco Giordano, Jorge Grau, Mark Griffiths, Immanuel Hornstrup, Chun Yin Chan, Bergen Wheeler
Společnost: Yu Matsumoto, Elen Šnoblová, Jiří Dvořák, Petr Hýl
Víly: Naia Dobrota, Mary Gaspari Pichler, Beatrice Grigolato, Viola Izzo, Madalena Judas, Hyewon Kim, Ava Kinzler, Aurora Marino, Sara Noronha Amoroso, Sojeong Park, Natalia Ribalta, Giulia Schenato, Clara Strassel, Martina Vanzetto
Dále účinkují studenti Janáčkovy konzervatoře v Ostravě jako Děti vinařů
Dirigent: Filip Urban

TÉMATA Adolphe Charles Adam, Andrea Helander Kramešová, Balet Národního divadla moravskoslezského, Gene David Goodman, Hugo Fraresso, Laura Moreno Gasulla, Martin Chocholoušek, Miyu Kitabatake

Sdílet článek FACEBOOK

PŘEDCHOZÍ ČLÁNEK

Od losování až po finále s Marin Alsop. Cliburnova soutěž ožije v dokumentárním seriálu